

LISA JANE SMITH este o scriitoare americană care trăiește într-un orășel din nordul Californiei. Este autoarea a peste douăzeci și cinci de cărți, printre care trei trilogii — *The Forbidden Game*, *Dark Visions* și *The Secret Circle* (apărut și în limba română sub titlul *Cercul Secret*, la Editura Corint Junior) —, trei serii — *The Vampire Diaries*, *Night World* și *The Night of the Solstice* — și numeroase povestiri.

Romanele ei combină mai multe genuri, horror, science-fiction, *fantasy* și *romance*, și sunt populate de personaje de o frumusețe neobișnuită — fie că sunt oameni sau ființe supranaturale —, majoritatea foarte tinere (sau care par foarte tinere). Conflictul este de obicei între bine și rău, între lumină și întuneric, gravitând în jurul unui personaj central ambiguu, care, încercând să seducă eroina principală pentru a o atrage în lumea lui întunecată, sfârșește prin a renaște el însuși în lumină.

Seria *Jurnalele Vampirilor* a fost adaptată pentru televiziune, serialul produs de CW având premiera la 10 septembrie 2009.

Jurnalele
Vampirilor

Vânătorii: Cântecele Lunii

L. J. SMITH

Traducere din limba engleză de
MIRELLA ACSENTE

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ECATERINA HORENIAN

Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

L.J. Smith, *THE VAMPIRE DIARIES: THE HUNTERS:
MOONSONG*

Copyright © 2012 by L.J. Smith

Published by arrangement with Rights People, London

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin

GRUPULUI EDITORIAL CORINT

LEDA este marcă înregistrată

ISBN 978-606-8623-18-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, L.J.

Jurnalele Vampirilor/L.J. Smith; trad.: Mirella Acseste. -

București: Leda, 2011

ISBN 978-973-102-252-9

Vânătorii: Cântecul lunii. -

București: Corint Books, 2014. -

ISBN 978-606-8623-18-4

I. Acseste, Mirella (trad.)

821.111-31=135.1

Dragă Jurnalule,
Mi-e atât de frică.
Inima îmi bate nebunește, mi s-a uscat gura,
mâinile îmi tremură. M-am confruntat cu atâtea și am su-
praviețuit: vampiri, vârcolaci, fantome. Lucruri pe care nu
mi le-am imaginat niciodată că ar putea fi reale. Iar acum
sunt îngrozită. De ce?

Pur și simplu pentru că plec de acasă.

Și știi că e total și îngrozitor de ridicol. De fapt, nici nu
prea pot spune că plec de acasă. Mă duc la colegiu, la doar
câteva ore cu mașina de casa mea dragă, în care stau din-
totdeauna. Nu, n-am să plâng acum din nou. O să împart
o cameră cu Bonnie și Meredith, prietenele mele cele mai
bune. În același cămin, cu doar câteva etaje între noi, o să
fie iubitul meu Stefan. Celălalt prieten foarte bun, Matt, se
va afla în partea opusă campusului, la câteva minute

depărtare. Chiar și Damon va sta într-un apartament în orașul învecinat.

Zău, nici n-aș putea fi mai aproape de casă, poate doar dacă n-aș pleca deloc de aici. Sunt așa o plângăcioasă. Dar am sentimentul că abia mi-am recăpătat căminul — familia, viața — după ce am fost exilată atât de mult timp, iar acum dintr-odată trebuie să plec din nou.

Cred că sunt așa de speriată de plecarea asta în parte pentru că ultimele câteva săptămâni au fost atât de grozave. Am îngrămădit toată distracția de care ne-am fi putut bucura în ultimele luni — asta dacă n-am fi luptat cu kitsune-le, n-am fi călătorit în Dimensiunea Întunecată, nu ne-am fi bătut cu fantoma geloasă și toate celelalte chestii Îngrozitor de Neamuzante pe care le-am făcut — în trei săptămâni absolut minunate. Am făcut picnicuri și petreceri în pijamale și am înotat și ne-am dus la cumpărături. Am mers la bălci, unde Matt a câștigat pentru Bonnie un tigru de pluș și s-a făcut roșu ca sfecla când ea a țipat de încântare și i-a sărit în brațe. Stefan m-a sărutat în roata mare, chiar când am ajuns în vârf, exact la fel cum și-ar săruta orice băiat normal iubita într-o seară frumoasă de vară.

Am fost atât de fericiți. Atât de normali, într-un fel în care nu credeam că aveam să mai fim vreodată.

Cred că asta mă și sperie. Mi-e teamă că acele câteva săptămâni au fost doar un interludiu luminos și că acum lucrurile or să se schimbe iar, că ne îndreptăm din nou către

întuneric și groază. E ca în poezia aia pe care am citit-o toamna trecută la ora de engleză, care spunea că „nimic din ce e aur nu dăinuie”¹. Nu pentru mine.

Chiar și Damon...

Zgomotul de pași în holul de la parter o distrase și Elena Gilbert se opri din scris. Ridică privirea către ultimele cutii răspândite prin cameră. Stefan și Damon urmau să vină s-o ia.

Dar ea voia să-și termine mai întâi gândul, să pună în cuvinte acea ultimă îngrijorare care o necăjise pe tot parcursul acelor săptămâni minunate. Se întoarse din nou la jurnal, scriind mai repede acum, pentru a putea așterne pe hârtie tot ce simțea înainte de a trebui să plece.

Damon s-a schimbat. De când am învins fantoma geloasă, a devenit mai... binevoitor. Nu numai cu mine, nu numai cu Bonnie, pentru care a avut întotdeauna o slăbiciune, dar chiar și cu Matt și Meredith. Încă mai poate fi teribil de enervant și imprevizibil — nici n-ar fi el însuși fără asta —, dar n-am mai simțit la el acea notă de cruzime. Nu așa cum avea înainte.

El și Stefan par să fi ajuns la o înțelegere. Ei știu că îi iubesc pe amândoi și totuși n-au lăsat gelozia să îi despartă.

¹ *Nothing Gold Can Stay*, de Robert Frost, poet american (1874–1963), faimos pentru poeziile lui lirice despre zona rurală din New England.

Sunt apropiați și se poartă ca niște frați adevărați, într-un fel cum nu i-am mai văzut până acum. Există un echilibru delicat între noi trei, care s-a menținut în tot acest sfârșit de vară. Și mă tem că orice pas greșit de-al meu l-ar putea distruge și că, la fel ca prima lor dragoste, Katherine, i-aș despărți pe cei doi frați. Și atunci l-am pierde pe Damon pentru totdeauna.

— Elena! se auzi vocea nerăbdătoare a mătușii Judith.

— Vin! răspuse Elena, scriind repede alte câteva propoziții în jurnalul ei.

Și totuși, e posibil ca această nouă viață să fie minunată. Poate că am să găsesc toate lucrurile pe care le căutam. Nu pot să mă agăț pentru totdeauna de liceu sau de viața mea de aici, de acasă. Și cine știe? Poate că de data asta auriul va dăinui.

— *Elena! Mașina te așteaptă!*

Era clar că mătușa Judith începea să se enerveze. Voise să o ducă ea însăși pe Elena la școală. Dar Elena știa că nu va putea să-și ia la revedere de la familia ei fără să plângă, așa că îi rugase pe Stefan și pe Damon să vină s-o ia. Avea să fie mai puțin jenant să facă o scenă sentimentală aici, acasă, decât să plângă în campusul de la Dalcrest. De când Elena hotărâse să plece împreună cu frații Salvatore, mătușa Judith se tot agitase pentru

fiecare detaliu, îngrijorată că, dacă nu era ea acolo să supervizeze totul, viața Elenei la colegiu nu va avea un început perfect. Și asta se întâmpla pentru că mătușa Judith o iubea și Elena știa bine.

Elena închise brusc jurnalul cu coperti de catifea albastră și îl aruncă într-o cutie deschisă. Se ridică în picioare și o porni spre ușă, dar, înainte să o deschidă, se întoarse și-și mai privi camera pentru ultima oară.

Era atât de goală, fără posterele ei favorite de pe pereți și cu jumătate din cărți dispărute de pe rafturi. Doar câteva haine mai rămăseseră în scrin și în dulap. Mobila era încă la locul ei dintotdeauna. Dar acum, că majoritatea dintre lucrurile ei lipseau, camera semăna mai degrabă cu una de hotel decât cu refugiul tihnit al copilăriei sale.

Atât de multe se petrecuseră aici. Elena își aduse aminte cum se cuibărea alături de tatăl ei pe bancheta de sub fereastră când era micuță și citeau împreună. Ea și Bonnie și Meredith — și Caroline, care cândva fusese și ea prietena ei bună — petrecuseră aici cel puțin o sută de nopți împărtășindu-și secrete, învățând, îmbrăcându-se pentru baluri sau doar stând împreună. Aici o sărutase Stefan, în zori, și dispăruse repede când venise mătușa Judith ca să o trezească. Elena își amintea de zâmbetul lui Damon, crud și triumfător, când îl invitase prima oară să intre, un moment care acum i se părea că

se petrecuse cu un milion de ani în urmă. Și, nu de mult, bucuria ei când el apăruse aici într-o noapte întunecată, după ce toți erau convingși că murise.

Se auzi un ciocănit ușor, apoi ușa se deschise. Stefan stătea în prag și o privea.

— Ești gata? o întrebă. Mătușa ta e puțin cam îngrijorată. Se gândește că, dacă nu plecăm acum, n-o să ai timp să-ți despachetezi lucrurile înainte de turul de prezentare a campusului.

Elena se apropie de el și îl cuprinse cu brațele. Stefan mirosea a curat și a pădure, și ea își lăsă capul pe umărul lui.

— Vin, spuse. Doar că, știi, e greu să-mi iau rămas-bun. Totul se schimbă.

Stefan se întoarse către ea și o sărută ușor pe gură.

— Știu, spuse el când sărutul se încheie și își trecu alene un deget peste buzele ei. O să duc cutiile astea jos și te mai las un minut. Mătușa Judith o să se simtă mai bine dacă vede toate lucrurile băgate în camionetă.

— Bine. Cobor imediat.

Stefan ieși cu cutiile și Elena oftă, privind din nou în jur. Draperiile albastre înflorate pe care i le făcuse mama ei când Elena avea nouă ani atârnavau încă la fereastră. Elena își aduse aminte cum o îmbrățișase mama ei, cu ochii umezi, când fetița ei îi spusese că e prea mare pentru draperii cu Winnie the Pooh.

Ochii Elenei se umplură și ei de lacrimi și își dădu părul după urechi, același gest pe care îl făcea și mama ei atunci când era pierdută în gânduri. Elena fusese atât de mică atunci când părinții ei muriseră. Poate că dacă ar mai fi fost în viață, ea și mama ei ar fi fost prietene acum, ar fi fost mai mult decât mamă și fiică.

Și părinții ei studiaseră la Dalcrest. De fapt, acolo se și cunoscuseră. Jos, pe pian, se afla o fotografie cu ei în robele de absolvire pe pajiștea scaldată în soare din fața bibliotecii de la Dalcrest, râzând, incredibil de tineri.

Poate că mergând la Dalcrest, Elena se va simți mai aproape de ei. Poate că va afla mai multe despre *cine* au fost ei, nu doar mama și tatăl pe care îi știuse când era mică, și, printre clădirile neoclasicе și vastele pajiști verzi ale colegiului, își va regăsi familia pierdută.

De fapt, Elena nu pleca. Doar mergea înainte.

Elena își împinse hotărâtă bărbia înainte și ieși din cameră, stingând lumina în urma ei.

La parter, mătușa Judith, soțul ei, Robert, și Margaret, surioara de cinci ani a Elenei, o așteptau în hol, privind-o cum coboară scările. Bineînțeles, mătușa Judith se agita. Nu putea sta liniștită; își frământa mâinile, își netezea părul, se juca întruna cu cerceii.

— Elena, spuse ea, ești sigură că ți-ai luat toate lucrurile de care ai nevoie? Sunt atâtea de ținut minte, adăugă ea, încruntându-se.

Îngrijorarea vizibilă a mătușii ei o făcu pe Elena să zâmbească liniștitor și să o îmbrățișeze. Mătușa Judith o strânse cu putere, relaxându-se pentru o clipă, și se smiorcăi puțin.

— O să-mi fie tare dor de tine, scumpo.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, spuse Elena și o strânse mai tare pe mătușa Judith, simțind că și ei îi tremură buzele. Râse nesigură. Dar o să mă întorc. Dacă am uitat ceva sau dacă mi se face dor de casă, o să mă întorc în weekend. Nu trebuie să aștept până de Ziua Recunoștinței.

Lângă ele, Robert se muta de pe un picior pe altul și-și dregea glasul. Elena îi dădu drumul mătușii Judith și se întoarse către el.

— Ei, știi că studenții au o mulțime de cheltuieli, spuse Robert. Și noi nu vrem să-ți faci griji pentru bani, așa că ai un cont la magazinul din campus, dar... Își deschise portmoneul și îi întinse Elenei un teanc de bancnote. Pentru orice eventualitate.

— Oh, făcu Elena, înduioșată și înroșindu-se ușor. Mulțumesc mult, Robert, dar chiar nu trebuie să faci asta.

El o mângâie stângaci pe umăr.

— Vrem să ai tot ce-ți trebuie, spuse pe un ton hotărât.

Elena îi zâmbi recunoscătoare, îndoi bancnotele și le băgă în buzunar.

Lângă Robert, Margaret stătea cu privirea în jos, fixată cu încăpățănare pe pantofii ei. Elena îngenunche în fața surioarei sale și îi luă mânuțele.

— Margaret? rosti ea.

Doi ochi mari și albaștri se ațintiră în ochii ei. Margaret se încruntă și clătină din cap, cu buzele strânse.

— O să-mi fie așa de dor de tine, Meggie, spuse Elena, trăgând-o pe surioara sa lângă ea, cu ochii din nou plini de lacrimi, și lipindu-și obrazul de părul ei, moale ca puful de pădădie. Dar o să mă întorc de Ziua Recunoștinței și poate că o să vii și tu să mă vizitezi în campus. Mi-ar plăcea să mă mândresc cu surioara mea la toți noii mei prieteni.

Margaret înghiți cu greu.

— Nu vreau să pleci, spuse ea cu o voce jalnică, abia auzită. Întotdeauna *pleci*.

— Oh, scumpo, spuse neajutorată Elena, strângând-o mai aproape pe surioara ei. Dar întotdeauna mă întorc, nu-i așa?

Elena se înfioră. Se întrebă din nou cât își mai aducea aminte Margaret din tot ce se întâmplase *cu adevărat* în Fall's Church în ultimul an. Gardienele promiseseră să schimbe amintirile tuturor despre acele luni întunecate când vampirii, vârcolacii și *kitsune*-le aproape că distrușeseră orașul — și când Elena însăși murise și înviase din nou —, dar se părea că existau unele excepții. Caleb

Smallwood își aducea aminte, iar uneori pe chipul nevinovat al lui Margaret apărea o expresie ciudat de atotștiutoare.

— Elena, spuse din nou mătușa Judith, cu vocea răgușită de plâns, ar trebui să pleci.

Elena o mai strânse o dată în brațe pe surioara ei înainte de a-i da drumul.

— OK, spuse, ridicându-se și luându-și geanta. Vă sun diseară să vă spun cum m-am instalat.

Mătușa Judith încuviință din cap și Elena o sărută din nou repede, apoi își șterse ochii și deschise ușa de la intrare.

Afară, lumina soarelui era atât de puternică, încât trebuia să clipească. Damon și Stefan stăteau rezemați de camioneta pe care o închiriasse Stefan, cu toate lucrurile ei așezate în spate. Când Elena făcu un pas afară, cei doi ridicară în același timp privirea și îi zâmbiră.

Oh. Erau amândoi atât de frumoși, încât o mai tulbura încă vederea lor, după atâta timp. Stefan, iubitul ei Stefan, cu ochii lui verzi ca frunzele sclipind la vederea ei, era superb, cu profilul lui clasic și cu buza de jos arcuită așa de dulce, așteptând să fie sărutată.

Și Damon — cu pielea lui pală, luminiscentă, cu ochii negri de catifea și părul ca mătasea — era grațios și mortal deopotrivă. Văzând zâmbetul strălucitor al lui Damon, Elena simți ceva în adâncul ei întinzându-se și mârâind ca o panteră care își recunoaște perechea.

Cele două perechi de ochi o priveau cu dragoste, posesiv.

Frații Salvatore erau ai ei acum. Și ce avea ea de gând să facă în această privință? Gândul o făcu să se încrunte și umerii îi tresăriră într-un gest nervos. Apoi se strădui să-și descrețească fruntea, se relaxă și le zâmbi și ea. Ce va fi va fi.

— E timpul să plecăm, spuse și-și ridică fața către soare.